

ловѣка, отъ когото имахъ отвращеніе, и на когото за ничтожнитѣ намѣренія бѣхъ зела вече подозрѣніе. Единъ день той дързкъ да ми ги искаже, но азъ го увѣрихъ че умразата ми ще бѣде всякога награда на любовь-тъ му, и казахъ му че постыдното му поведеніе навлече противъ него дълбокото ми прѣзрѣніе. Той като че не щеше ни да знае даже за това що казувахъ, отговори ми, че съдврѣме, не само ще обрѣгнѣ да го имамъ прѣдъ очитѣ си, да го гледамъ и да търпѣмъ любезничаніята му, но и ще ми ся поревнѣтъ и ще ги пожелаѣмъ. Обыкновенното му поведеніе ся неизмѣни никакъ, сутринъ идваше при мене и вечеръ си отиваше.

Отлѣчена отъ любезнитѣ менѣ прѣдмѣты, въ досажденіе всякога отъ мъчителя ми, нѣмахъ даже ни това утѣшеніе дѣто спокойно да си мыслимъ за почестити дни. Дурлинскый свидѣтель на мъкитѣ ми драго му бѣше да ми ги умножава. Пулосскый, казуваше ми той, управлява едно военно отдѣленіе Поляцы, Любынскый като прѣдава отечеството си, което никога не е обичалъ, и единъ женъ, за коѣто не го е ни грыжа, приноси услугиѣ си на Русскѣта войскѣ, така що, нѣма сумнѣніе че ще да стане наскоро единъ кървавъ бой. Освѣтъ това още, твърдѣ извѣстно бѣ, че за напрѣдъ не е възможно никакъ да ся примири баша ми съ Любынскаго. . . .

Слѣдъ нѣколко дни, дойде та ми извѣсти че Руситѣ водени отъ Любынскаго нападнѣли нощѣ въ стантъ на Пулосскаго, че той ги отблъснѣлъ и че